

“Wonderen gebeuren, mijn kindjes zijn het bewijs”

Jasmijn en Roel zijn dolgelukkig met hun kinderen Elizabeth en Bastiaan, maar aan dat geluk gingen jaren van verdriet vooraf. Een bijzonder verhaal.

Jasmijn: “Het begon zo mooi, Roel en ik wilden graag kinderen en ik was meteen zwanger. De eerste trapjes voelde ik al vroeg, met veertien weken. Vaak zat ik, in stilte **genietend, met beide handen op mijn buik.** **Alles ging goed tot ik in week zeventien** vreselijke buikkrampen kreeg. Omdat ik al jaren lijd aan de ziekte van Crohn – een chronische ontsteking van de darmen – dacht ik aan darmproblemen. In de achttiende week schrok ik op een nacht wakker, mijn bed was kletsnat. Even dacht ik: ik verlies mijn kindje! Maar daarna stelde ik mezelf gerust: het was vast urineverlies, daar had ik soms last van. Roel belde voor de zekerheid het ziekenhuis. De arts dacht ook aan urineverlies en vroeg ons de volgende ochtend even langs te komen. Ik sliep onrustig die nacht. Eenmaal in het ziekenhuis maakte de gynaecoloog een echo. Het was geen urineverlies. Al het vruchtwater was weg, mijn baarmoeder was hélemaal droog. Volledig lamgeslagen zat ik bij de gynaecoloog, **met een** kindje dat nog in mijn baarmoeder leefde. De dokter wilde mijn bevalling **meteen** inleiden. Maar ik wilde het kindje dat in mij gegroeid was, daar in alle rust laten sterven. In een shocktoestand gingen we naar huis om te wachten tot de bevalling op natuurlijke wijze op gang kwam. Ik zie mezelf nog thuis zitten met mijn handen op mijn buik. Die koestering. Ons kind zou het nooit redden, maar zou zo wel op een menswaardige manier sterven, vond ik. Na zes uren kwamen de weeën op gang en onze baby werd in het

ziekenhuis geboren. Nog voor we waren bijgekomen, stond er iemand van stervensbegeleiding naast mijn bed. Om te vertellen dat crematie heel gebruikelijk was. Hij overviel ons en Roel en ik waren zo van de kaart dat we er op dat moment in toestemden. Het was afschuwelijk. We lieten ons zoontje achter en pas een maand later mochten we het urntje ophalen. Het heeft nog heel lang bij ons thuis gestaan, want we konden ons kindje niet loslaten. Op zijn uitgerekende geboortedag hebben we hem bij mijn moeders graf begraven."

Geen zorgen

"Volgens de gynaecoloog hadden we gewoon pech gehad. Hij heeft mij en het kindje niet onderzocht en wij vertrouwden hem. Had hij zijn werk beter gedaan, dan was ons een herhaling van het drama misschien bespaard gebleven. Na vier maanden was ik alweer zwanger. Ik was zo blij, zó ontzettend blij. Ook dit tweede kindje voelde ik vroeg. Hij was enorm druk. Soms duwde hij zo hard dat ik moest opstaan. Er werden veel echo's

bij mij naar boven. En zo hebben we hem genoemd. Ik was helemaal versuft en zo verdrietig. Ik voelde de pijn gewoon niet. Al snel na de geboorte stond die man van stervensbegeleiding weer aan mijn bed met het crematieverhaal. 'Er wordt hier niemand meer gecremeerd,' antwoordden wij. 'Wij begraven onze baby.'

Het was eind januari toen wij thuiskwamen met Daniël. Het huis was leeg en koud, net als wij, leeg en koud; van buiten en van binnen. De begrafenisondernemer heeft alles voor ons geregeld. We hielden een echte ceremonie. Met onze familie om ons heen stonden wij aan Daniëls grafje. Er vloog de hele tijd een roodborstje rond. Als ik nu een roodborstje zie, denk ik aan Daniël. Mijn moeder had altijd kleinkinderen gewild. Ik dacht toen: de kinderen zijn nu bij mama, in elke arm een kleinkind. Zij is nu oma in de hemel."

Hartvormig

"Van de weken die volgden kan ik me nauwelijks meer iets herinneren. Ik leefde in een soort vacuüm. Alsof je door een raam naar

te weinig ruimte voor ze. Toen ik dat hoorde, werd ik laaiend op de eerste gynaecoloog. Als hij me na de geboorte van ons eerste kindje goed had onderzocht, had Daniël misschien nog geleefd. Soms denk ik, zal ik met hem gaan praten? Maar wat win je ermee? Ik krijg mijn twee zoontjes er nooit mee terug."

Puur geluk

"Na de ontdekking van het tussenschot waren wij er van overtuigd dat we geen kinderen zouden krijgen. Voor mij was er nog maar één optie: steriliseren, want zwanger wilde ik nooit meer worden. Maar onze nieuwe gynaecoloog wilde me toch verder onderzoeken. Met een kijkoperatie wilde zij zien wat ze zou aantreffen. Ik ben uiteindelijk overstag gegaan, want ik dacht: baadt het niet, dan schaad het ook niet. Toen ik in de uitslaapkamer wakker werd van de narcose, stond een stralende gynaecoloog me op te wachten. Ze hadden het weefsel kunnen weghalen. Mijn baarmoeder was helemaal normaal. Oké, iets groter dan bij een ander, maar ik kon toch kinderen krijgen. Een niet te bevatten blijdschap overviel me. Ik

"De kinderen zijn nu bij mama in de hemel, in elke arm een kleinkind"

gemaakt, waarbij gekeken werd naar mijn baby. Naar mijn baarmoeder keek niemand. Volgens de gynaecoloog verliep alles volgens plan. We hoefden ons geen zorgen te maken. Ik was twintig weken zwanger, toen ik plotseling een verschrikkelijke stomp onderin mijn buik voelde, gevolgd door vreselijke buikkrampen. 'Het gaat wéér mis,' gilte ik wanhopig. Gelukkig was Roel thuis en hij bracht me direct naar het ziekenhuis. Intussen had ik vreselijke weeën. Er was geen ontkomen aan: ik was aan het bevallen. Ik voelde mijn baby'tje zakken. De pijn was onbeschrijflijk. In het ziekenhuis wisten de doktoren niet wat ze moesten doen. Er was van alles mis, ons kind zou hoe dan ook beschadigd ter wereld komen. De artsen wilden geen beslissing nemen: het was onze keuze. Wij besloten ook dit kindje te laten komen. Want met twintig weken heeft het geen overlevingskans. De natuur had voor ons gekozen. Roel en ik lagen de hele nacht zielsalleen op een zaal. Het was een hel. 's Ochtends vroeg werd ons kindje geboren. Het was een jongetje en hij leefde nog. Hij was helemaal af, zó mooi, zó perfect. Na een kwartier overleed hij in mijn armen. Direct kwam de naam Daniël

buiten kijkt, waar alles gewoon doorgaat, maar bij jou de wereld stilstaat. Zo verdrietig als we waren, konden we elkaar niet troosten. Na zes weken kwamen we weer bij de gynaecoloog. Hij vertelde dat het misgegaan was, omdat ik te veel lichaamseigen bacteriën had. Bij een volgende zwangerschap moest ik geestelijk en lichamelijk in topconditie zijn en de hele zwangerschap antibiotica slikken. Daar konden we het mee doen. Het heeft een jaar geduurd – ik ben toen in therapie gegaan – voordat ik de moed had verzameld hem te vragen hoe het nu verder moest. Achteraf vraag ik me af hoe het mogelijk is dat we zolang bij dezelfde doktoren zijn gebleven. Ik zou het niet kunnen zeggen. Maar na dat jaar besloten we eindelijk een andere arts te raadplegen. We kwamen bij een vrouwelijke gynaecoloog terecht. Zij zag direct wat er mis was. Er werd een echo en een mri-scan van mijn baarmoeder gemaakt. Het was verbijsterend dat na die ene echo alles meteen duidelijk was, terwijl er tijdens mijn zwangerschap zoveel echo's waren gemaakt. Mijn baarmoeder was hartvormig: de buitenkant was puntgaaf, maar vanbinnen had ik twee gedeelten. Vandaar dat mijn kindjes er na twintig weken uitkwamen, er was gewoon

kreeg zelfs acuut hartritmestoornissen en moest meteen aan de hartmonitor. Het heeft een halfjaar geduurd voordat ik weer zwanger durfde te worden. Maar het gebeurde en steeds ging er een week voorbij zonder dat het misging. Heel langzaam kregen we hoop. Zou het dan toch kunnen? En ja, het wonder gebeurde: Roel en ik werden ouders van twee schitterende kindjes. Elizabeth, ons dochtertje, was een prachtig gezond meisje. Ik was zo blij. Maanden later schoot ik soms nog helemaal vol, huilend van puur geluk. Ze is nu bijna zeven. Ik ben zo gelukkig met mijn gezin. Mijn jongste zoontje Bastiaan is echt een toegift. Dit hadden Roel en ik nooit meer verwacht. Van het allerdiepste dal belandden we in de hoogst denkbare piek. Ik dacht dat ik nooit meer zwanger zou kunnen worden, maar wonderen gebeuren. Onze kinderen zijn het levende bewijs."

Tekst: Barbara Warnar.

Wil jij reageren op dit verhaal van Jasmijn? Surf dan naar www.vriendin.nl en laat je berichtje achter bij 'Openhartig'.